

Beste mensen,

In deze tijd waar in alles een beetje anders is dan anders, raken mensen wat uit hun normale routine. Dat geldt voor gelovigen en ongelovigen. Het ritme van velen wordt verstoord. Men stelt zich vragen als: waar gaat het met de wereld naar toe en: waar draait het in het leven om? De gewone antwoorden voldoen niet. Wie niet vaak over geloof nadenkt, gaat dat nu doen.

Dat geeft kansen en mogelijkheden. Eigenlijk zouden christenen in deze tijd meer van zich moeten laten horen, maar ze hebben hun kerken gesloten en houden binnenkerkelijk digitaal contact. Wat merkt de buitenwereld van ze, christenen hebben toch een zendingsopdracht: ga, onderwijs al de volken! Er staat dat de wereld vol verwachting uitziet, ja, met reikhalzend verlangen, naar het zichtbaar worden van de Godskinderen (Rom. 8:18). Je zou zeggen dan is dit de tijd, maar waar zie je de kinderen van God, zijn ze opgesloten in hun eigen huizen?

Aan de ene kant is er het verlangen bij mensen, die zeggen dat ze niet geloven om toch eens dieper met de dingen van het leven bezig te zijn. Aan de andere kant is er de schroom van de christenen om iets met de zendingsopdracht te doen. Hoe kunnen zij die zeggen een kind van God te zijn zichtbaar zijn in deze wereld? Orthodoxe joden tonen dat ze jood zijn door een keppeltje te dragen. Moslimvrouwen tonen hun overtuiging met een hoofddoek. Hoe zouden christenen dat moeten doen, door kleding te dragen met bijzondere kenmerken?

Hoe kun je in deze tijd over ons geloof spreken met mensen die er niet zoveel van weten?

Er zijn altijd zendingen geweest die het evangelie hebben verkondigd aan wie het christelijk geloof onbekend was, het goede nieuws voor alle mensen.

Bij zending denken we vaak aan verre landen, daar werd en wordt het evangelie gebracht in combinatie met medische en sociale zorg, zorg voor ziel en lichaam. Het lijkt of zending veraf makkelijker is, het wordt daar gebracht aan mensen in geestelijke en materiële nood. Daar is het vaker een antwoord op hun vragen, men heeft er behoefte aan.

Zending in eigen land lijkt moeilijker, de naaste veraf lijkt dan dichterbij dan de naaste in je eigen omgeving. Men was hier de laatste jaren onverschilliger geworden, men leek geen God nodig te hebben, men kon het leven zelf wel aan. Het lijkt of je pas bij iemand terechtkunt met het evangelie als die in nood zit, dan gaat men pas help roepen: nood leert bidden.

Je kunt eigenlijk pas bij iemand terecht als die zelf aan het zoeken is. Maar als je dan zo iemand ontmoet hoe ga je er dan op in? Er kunnen mensen op je pad komen die je vragen: waarom geloof jij, wat betekent het voor jou om christen te zijn? Sta je dan met je mond vol tanden en duik je weg in je schulp en zeg je: dat laat ik maar aan de specialisten over of gebruik je deze kans. Kun je in deze tijd iets laten zien in zeggen en doen dat Jezus iets voor je betekent? Geloven is geen privézaak.

We hebben niet allemaal dezelfde talenten en mogelijkheden, maar we leven nu toch wel in een bijzondere tijd waarin men meer ontvankelijk is.

Jezus was in debat met wetgeleerden, die meenden hem niet nodig te hebben en het leek niet tot resultaat te leiden, Jezus sprak met de Samaritaanse vrouw, die vast was gelopen in haar leven, en hij vond gehoor. Wij zijn Jezus niet, maar we mogen wel van Zijn boodschap van Gods liefde getuigen, juist in onze tijd, we mogen van de kansen die ons gegeven worden in ons dagelijks leven gebruik maken.